

Live med Helga Zepp-LaRouche: International lovgivning eller jungleloven?

Hej og velkommen til denne uges dialog med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition.

I dag er det den 7. januar 2026.

Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg vil være jeres vært. Du kan sende dine spørgsmål til Helga via e-mail på questions@SchillerInstitute.org eller skrive dem på chatsiden.

Helga, der er stadig mange ubesvarede spørgsmål om, hvad der skete sidste weekend, og årsagen til bortførelsen af Nicolas Maduro og hans kone af amerikanske styrker. Det ses af mange som en ny fase i de internationale relationer. En almindelig formulering er, at det repræsenterer den endelige afslutning på en æra præget af retsstatsprincippet og dets afløsning af jungleloven.

Men for at være mere præcis har vi set dette før med regimeskifte-kup sponsoreret af transatlantiske regeringer, mord og så videre. Hvad er din nuværende vurdering af, hvad der var hensigten med operationen og de bredere implikationer af handlingen?

Jeg tror, det repræsenterer en reel faseændring – ikke fordi sådanne interventioner fra USA mod lande i Latinamerika eller andre dele af verden er noget nyt.

Men jeg tror, det nye ved det er den åbenlyse, skamløse holdning fra præsident Trump, der synes at have glemt sine tidligere valgløfter om, at han ikke længere ville involvere USA i endeløse krige, og at han ville forsøge at stoppe alle de igangværende – han synes at have mistet hukommelsen fuldstændigt.

Men jeg synes, det nye ved det er den åbenlyse ærlighed, hvormed nogle af medlemmerne af Trumps kabinet og Trump selv siger det. Det mest utrolige i mine øjne er Stephen Miller, vice-stabschef i Det Hvide Hus, der åbenlyst siger, at dette bare er magt, og at der ikke er noget nyt i det, da det siden oldtiden har været sådan, at den stærkeste vinder.

Jeg synes, det eneste, det fortæller os, er, hvor brutal hr. Miller er, fordi han fuldstændig tilsidesætter alle civilisationens landvindinger. I alle civilisationer var der en debat om, at der findes noget, der hedder international lov. Og selv før international lov blev opfundet, efter Den Westfalske Fred, med FN-pagten, havde man idéen om, at der findes en højere lovmæssighed, som er højere end menneskets.

I Kina blev det kaldt Himmels Mandat.

I Indien kaldes det kosmologi.

I europæisk historie blev det kaldt – og kaldes stadig – naturlov.

Bare for at komme til idéen om, at jungleloven hersker: Jungleloven betyder, at det stærkeste dyr æder det svageste dyr. Men vi er ikke dyr. Og hvis hr. Miller tilhører dyreriget, så er det hans valg. Men jeg nægter bestemt at være en del af det, og jeg tror, at der findes noget, der hedder international lov.

Det er indlysende, hvad de nu har meddelt. Jeg tror, det var Petraeus og andre, der sagde, at Cuba skulle passe på. Andre talte om – jeg tror endda præsident Trump – at der vil blive sendt militære operationer til Mexico og Colombia. Han vil nu have Grønland, og der er en debat om, hvorvidt USA vil intervenere militært, hvilket ikke er noget stort; alt hvad man har at gøre er at sende et par soldater og et par helikoptere og så besætte stedet. Hvem ville ønske at komme i en militær konflikt med USA? Naturligvis ingen.

Det kunne også være, som Wall Street Journal siger, at de

forsøger at købe Grønland, hvilket er lige så modbydeligt.

Så jeg tror, det eneste nye er den åbenlyshed, hvormed alle disse ting annonceres, i henhold til princippet om *Schrecklichkeit*, det vil sige: Vi gør det med en sådan chok og ærefrygt og demonstrerer en så præcis militær magt. Hvem ville ønske at modsætte sig os?

Jeg synes, det er meget kortsigtet. Det er endnu et endeligt slag mod den allerede ikke-eksisterende unipolære verden, den regelbaserede orden. Selv påskuddet om lovlighed og legitimitet er væk.

Men i betragtning af, at dette kun kommer fra USA, som ganske vist er den stærkeste militærmagt på planeten, hvad angår konventionelle styrker – hvor længe det varer, tror jeg ikke, det vil vare særlig længe, fordi størstedelen af verden helt sikkert er interesseret i et globalt styresystem, der er underlagt international lovgivning. Så jeg kan forestille mig, at der vil komme en enorm modreaktion.

Det går måske ikke let, og vi vil måske se et par flere forfærdelige udviklinger. Men jeg tror, at historiens udvikling i sidste ende går i retning af civilisation og ikke barbari.

Nu, i betragtning af situationens alvor og at den stadig er under udvikling – hvad sker der der – så vil vi holde os til emnet militær fare. Nogle siger, at dette repræsenterer ændringen i den amerikanske strategiske doktrin, der blev skrevet ind i National Security Strategy-dokumentet fra 2025. Hvad synes du?

Ja, det er helt klart det, der sker: at den vestlige halvkugle er baghaven til USA. Mange siger, at dette er Monroe-doktrinen, men det er helt forkert. Det er Teddy Roosevelts tillæg til Monroe-doktrinen, som var en imperial ændring af den oprindelige Monroe-doktrin.

Den oprindelige Monroe-doktrin var i perioden efter Wienerkongressen, hvor forskellige europæiske kolonimagter havde deres tentakler rundt om i verden, og James Monroe og John Quincy Adams ønskede ikke, at de europæiske kolonimagter skulle blande sig i Amerika. Men idéen var ikke, at USA skulle have imperialistisk besiddelse af Amerika. Det blev tilføjet senere af Teddy Roosevelt, og jeg synes, at denne skelnen er ekstremt vigtig.

Ellers synes jeg, at det helt klart udtrykker og gennemfører idéen om, at USA kan gøre, hvad det vil i den vestlige halvkugle. Men hvis man læser sikkerhedsdokumentet mere omhyggeligt, kan man faktisk se, at det også indeholder elementer af kontrol over Stillehavet. Det begrænser ikke USA til den vestlige halvkugle alene. Og som vi kan se, er Grønland bestemt en del af Europa. Så jeg synes, det helt klart har et overordnet imperialistisk formål.

Du lytter til Helga Zepp-LaRouche. Dette er vores ugentlige webcast. Og Helga, der er meget mere om dette. Lad mig gå videre til det næste spørgsmål.

Man har sagt, at en af hensigterne var at underminere bestræbelserne på at opnå en normalisering af forholdet mellem USA og Rusland, som har været præget af op- og nedture i de seneste dage og uger, især efter topmødet i Anchorage. Så hvem er det, der ønsker at forhindre normalisering, og hvorfor?

Jeg tror, det er de væsentlige magter, der ønsker at holde fast i geopolitikken. Hvis man har en aftale mellem de to største atommagter, så er det alle, der er bekymrede for faren for en atomkrig – hvilket Pentagon ved afslutningen af Biden-administrationen ifølge nogle rapporter mente; hvor 50 % af Pentagon vurderede, at en atomkrig ville være resultatet af Bidens politik.

For mig er det et tegn på fuldstændig vanvid, for det ville betyde at risikere hele den menneskelige civilisations

eksistens.

Det, som admiral Thomas Buchanan gav udtryk for på et møde i CSIS i slutningen af 2024, var, at USA skulle være i stand til at vinde en taktisk atomkrig, hvis de bare sørgede for at have nok atomvåben tilbage, så man har mulighed for at dominere verden bagefter. Det er fuldstændig vanvid og galskab, for der findes ikke noget sådant som en taktisk atomkrig, der kan vindes.

Jeg tror, Ted Postol har påvist uden tvivl, at enhver brug af atomvåben har den egenskab, at den fører til en global atomkrig, hvilket resulterer i civilisationens udslettelse.

Så jeg tror, at de mennesker, der ønsker at holde fast i geopolitikken – hvem er de? Det er Koalitionen af Villige. De ønsker ikke en aftale mellem USA og Rusland, som ville eliminere geopolitik. Det er helt sikkert den britiske regering, hr. Starmer, Macron, Merz.

Koalitionen af Villige har netop haft et møde i Paris, hvor de blev enige om at oprette såkaldte europæiske fredstropper efter en våbenhvile i Ukraine. Merz var lidt mere forsigtig; han sagde, at man ikke kan forvente, at Tyskland ikke bliver involveret, men at vi vil sende tropper til nabolandene, der er en del af NATO. Det vil sige Polen eller hvad det nu bliver.

Det ville betyde, at europæiske tropper er NATO-tropper, fordi de alle kommer fra NATO-lande, hvilket Rusland har udelukket som et absolut ikke-forhandlingsbart punkt, fordi det var årsagen til, at krigen brød ud i første omgang. Så idéen om at sende fredstropper til Ukraine under dække af fred vil ikke blive accepteret af Rusland. Det er jeg ret sikker på.

Så det er dybest set et establishment af lande, der ikke er villige til at reflektere over det faktum, at alle de problemer, vi har i verden, ikke er reelle problemer, men at de er resultatet af forkerte politikker, der er påtvunget af

Vesten.

Især efter afslutningen af den kolde krig var der et forsøg på at etablere en unipolær verden, et forsøg på at slippe af med den såkaldte akse af ondskab, som er alle lande, der ikke er enige i det, og som er mål for regimeskift eller farverevolution. Det hele havde et enormt tilbageslag.

Derfor forsøger landene i det Globale Syd nu at danne et nyt økonomisk system, fordi de er blevet ramt af ensidige sanktioner. Jeg er fortsat forbløffet over det vestlige establishments manglende evne til at reflektere over, at de nuværende forhold i verden er et resultat af deres egen politik og ikke af onde intriger fra Rusland eller Kina eller andre steder.

Og jeg synes, at de mere fornuftige kræfter bør gøre deres stemmer mere hørbare.

Nu er der nogle kommentatorer, der siger, at reaktionen fra Rusland og Kina har været noget afdæmpet – jeg ved ikke, hvad de forventer, som om de ville hoppe rundt og rasle med sablerne. Men de siger, at det antyder, hvad de mener kunne have været en aftale mellem Trump og Putin. Hvad man har om det

Ja, jeg har også hørt mange af den slags teorier. Der foregår åbenbart visse forhandlinger bag lukkede døre, som ikke kommer frem i offentligheden. Jeg tror, at de russiske udtalelser antyder, at deres absolutte kerneinteresser ligger i Ukraine. Jeg tror, det er det, man skal tage udgangspunkt i, nemlig at Ukraines medlemskab af NATO er uacceptabelt, og at stationering af offensive våben ved grænsen til Rusland er uacceptabelt.

Så er der nogen form for aftaler? Jeg er lidt bekymret, fordi der i slutningen af året var et sandsynligt angreb på Putins residens i Valdai i Novgorod. Ifølge rapporterne ringede Putin til Trump og fortalte ham om det. Trumps første reaktion var

at sige, at han var vred, at han syntes, det var forfærdeligt. Men et par dage senere ændrede han holdning og sagde, at der ikke havde været noget angreb fra ukrainske droner, at det hele var opdigtet.

I mellemtiden havde det russiske forsvarsministerium givet den amerikanske militærattaché i Moskva bevis for, at de havde fundet nogle nedskudte droner. De havde flyveretningen, de havde oprindelsesstedet for dronen, og de havde også dokumentation for, at alt dette kun kunne være sket med en vis hjælp i form af vejledning og dataudforskning. Det fik nogle til at sige, at CIA var involveret.

Så spørger nogle naturligvis, om præsident Trump var involveret i det. Jeg ved det ikke.

Det er meget svært at bedømme, men resultatet er, at Trump nu siger, at der ikke var noget sådant angreb. Og det er virkelig meget bekymrende, for hvis russerne fremlægger beviser for, at der var et sådant angreb, så skulle det have været et halshugningsangreb mod lederen af regeringen i en af verdens mest magtfulde atommagter. Og hvis det angreb var lykkedes, og Putin var blevet dræbt, ville vi ikke sidde her og tale sammen længere. Det ville straks have ført til en global strategisk konfrontation.

Så det er ikke nogen let sag. Og hvis man nu siger, at det ikke skete ...

Og Witkoff og Jared Kushner deltog i mødet i Koalitionen af Villige i Paris i går. Det er klart, at europæerne ønsker at beholde USA i forsvaret af Europa, fordi de udmærket ved, at uden USA's militære magt er Europa på dette tidspunkt – og i meget lang tid fremover – ikke forsvarligt.

Alligevel er spørgsmålet om, hvorvidt Rusland planlægger et angreb på et europæisk NATO-land, blevet afvist af alle kompetente militæreksperter, jeg kender. Argumentet er, at hvis man ser på de vanskeligheder, Rusland i årevis har haft

med at erobre bestemte områder i Ukraine, så har de åbenbart hverken den militære kapacitet eller det nødvendige mandskab til at besætte yderligere europæiske NATO-lande.

Hvis man stiller et sådant spørgsmål, må man altid spørge: Hvad er motivet? Hvad er kapaciteten? Kapaciteten er helt sikkert ikke til stede, og motivet er heller ikke til stede, fordi Rusland har hænderne fulde med at udvikle sit utroligt store territorium – elleve tidszoner – hvor man har alle de råstoffer, man kan ønske sig i verden, repræsenteret i periodesystemet, og hvor meget få af dem er fuldt udviklet.

Så Rusland har intet motiv. Hvorfor skulle et land, der allerede har et enormt territorium og en relativt lille befolkning i forhold til territoriets størrelse, belaste sig selv ved at forsøge at undertrykke befolkninger, som helt sikkert ville være fjendtlige over for dem? Det giver simpelthen ikke mening.

Det er en fortælling, der forsøger at motivere befolkningerne i Europa til de enorme udgifter til militarisering. Det risikerer faktisk at blive en selvopfyldende profeti, for hvis man opruster og opruster og forbereder sig mere og mere, kan det i sidste ende ende præcis som det, man siger, vil ske. Men så er det dig selv, der har forårsaget det – ikke din formodede modstander.

For at blive ved Europa, bare for at stille endnu et spørgsmål: Der var nogen, der bragte spørgsmålet op om Trump, der siger, at Grønland er den næste, og at dette skaber uro blandt de europæiske ledere. Ville de ty til fælles sikkerhed, hvis der var en militær aktion fra USA mod Grønland? Men europæerne synes ikke længere at være på samme side. Du nævnte Merz' svar, som virkede noget ambivalent. Hvad kan du sige om Europas reaktion på udfordringen til Danmark omkring Grønland?

Jeg tror, der er en meget interessant splittelse mellem dem, der mener, at international lov eksisterer og skal forsvares,

hvis menneskeheden skal forhindres i at falde tilbage i barbari, og dem, der ikke mener det. Og jeg tror, dette vil hænge ved dem.

For folk, der nu siger, at den kommunistiske Maduro – eller narkohandleren Maduro – selv om alle fakta peger i retning af, at Maduro ikke har været ansvarlig for narkoepidemien i USA, fordi de fleste stoffer kommer fra Stillehavet. Så har man nu alle disse mennesker, der ellers er imod interventionistiske krige, men som pludselig siger, at det er okay, fordi Maduro er kommunist.

Men mere grundlæggende tror jeg, at man lige nu ser en splittelse i Europa mellem dem, der mener, at international ret skal overholdes, og dem, der er opportuniste – eller værre.

Jeg tror, Den Europæiske Union er meget splittet. Mette Frederiksen, Danmarks statsminister, sagde, at hvis der kommer et militært angreb på Grønland, vil det være slutningen på NATO...

Jeg tror, det er farligere, at de vil forsøge at bestikke folk i Danmark, måske i Grønland selv. Nogle af Trumps team havde tidligere besøgt Grønland, hvor de talte med borgerne og tilbød dem forskellige former for bestikkelse. Så jeg tror, der er en reel fare for, at det kan komme så vidt.

Men bortset fra det støttede syv stater Danmark – interessant nok også Storbritannien og Storbritannien, hvilket er typisk for briterne, som altid forsøger at dække over deres rolle i at anstifte ting.

Under alle omstændigheder er Den Europæiske Union totalt splittet. Jeg tror, den kunne splittes yderligere. Jeg tror, NATO kunne splittes. Hvis der er en fortsættelse af det, Trump og nogle af hans team har sagt – militær handling i Mexico, på Cuba, i Colombia, Grønland – så naturligvis næste skridt: et angreb mod Iran.

Jeg tror, verden vil styrte ud i et sådant kaos, at nye muligheder samtidig vil opstå. Og jeg tror ikke, at denne idé om, at magt er ret, er det sidste ord.

Flertallet af verdens befolkning – omkring 85 %, i det Globale Syd og den Globale Majoritet – ønsker et styresystem baseret på lovlighed og legitimitet. Shanghai-samarbejdsorganisationen, BRIKS-landene, andre organisationer som ASEAN og Den Eurasiske Økonomiske Union – alle disse organisationer arbejder på at etablere et globalt styresystem baseret på suverænitet, respekt for hvert enkelt lands suverænitet, ikke-indblanding i interne anliggender, respekt for forskellige sociale systemer og retten til selv at vælge sin udviklingsvej.

Det er det, som flertallet af verdens lande arbejder hen imod.

Jeg tror, at USA måske ser ud som den store, magtfulde bølle lige nu. De gennemførte faktisk denne operation med stor præcision, hvilket de roser sig selv for. Men er det nok til at herske over verden? Det tror jeg ikke.

Om dette spørgsmål om det Globale Syd spørger Bogdan (?), fra Storbritannien, hvad BRIKS-landene gør for at støtte Venezuela ud over erklæringer og ord. Og hvordan FN's Sikkerhedsråd kan håndhæve retsstatsprincippet.

Jeg tror, at USA tilsyneladende har stillet som første krav til BRIKS-landene, at Venezuela skal afbryde alle økonomiske og andre forbindelser med Rusland, Kina, Iran og andre lande, som jeg ikke kender. Det skaber problemer for alle, der ikke ønsker at komme i militær konflikt med USA.

Jeg tror heller ikke, at hele operationen med at stjæle Venezuelas olie er så enkel. Ifølge Wall Street Journal planlægger direktørerne for de store amerikanske olieselskaber – Chevron, Exxon, Aramco og andre – at tage til Venezuela i marts for at etablere operationer der.

Præsident Trump sagde, at denne olie er min, og at han vil forvalte den som præsident for USA. Jeg mener – giv mig en pause. Jeg tror ikke, han kan gøre det. Hvis han gør det, vil han ikke længere kunne fungere i Det Hvide Hus.

Jeg tror, at de præcise reaktioner fra BRIKS-landene er langsomme. De er ikke alle på samme side. Men hvis man for eksempel ser på, hvordan kampen mellem USA og Kina endte i en toldkrig: Trump gik ind med enorme toldsatser – først 50 %, så 100 %, så 200 %. Helt utrolige satser.

Og Kina gik meget forsigtigt frem og eskalerede ikke. De er kloge. Der var en gammel filosof, som sagde, at lande burde kæmpe som bambus: Man følger bevægelsen, man bøjer sig, men man knækker ikke.

Jeg tror, Kina har anvendt denne tilgang med succes. Først svarede de med told, men derefter langt mere effektivt ved at bruge deres kontrol over sjældne jordarter og andre strategiske mineraler. Og så var historien slut.

Så jeg tror, der er lande, som har en helt anden tilgang. De går ikke ind i mobning, men de opgiver heller ikke deres kerneinteresser. Det kan tage lidt tid, før dette udspiller sig, men jeg tror, der vil komme en modreaktion, som vil sætte international ret tilbage på dagsordenen. For verden kan ikke overleve uden den.

Og jeg tror, det er klart for langt de fleste nationer, såsom den Alliancefrie Bevægelse. 120 nationer fordømte interventionen i Venezuela. Gruppen af Venner af FN-pagten, som består af 80 nationer, kom også med en meget kraftig udtalelse. Så der er allerede et flertal af verdens nationer, der har udtalt sig meget tydeligt og fordømt dette. Og jeg tror, denne tendens vil fortsætte.

Der er et spørgsmål fra en person, der identificerer sig som en langvarig tilhænger af Make America Great Again-bevægelsen, America First. Han sagde, at dette måske er et skridt for

langt for ham.

Han nævnte Helsinki-konferencen i 2018 mellem Trump og Putin, hvor Trump sagde på pressekonferencen, at han stolede mere på Putin end på sine egne efterretningsofficerer i CIA. I dette tilfælde sagde Trump, efter at være blevet briefet af CIA-direktør Ratcliffe, at CIA talte sandt, og at han ikke troede på Putin.

Hvad siger dette om Trumps holdningsskifte i forhold til MAGA-støtten, som også er ved at bryde sammen på grund af forsvaret af Netanyahu og folkemordet i Gaza?

Tulsi Gabbard, som havde ansvaret for at rydde op i den såkaldte deep state, og som i begyndelsen tog nogle skridt med succes, er i den seneste periode stort set blevet sat ud af spillet. Efter at have været tavs i tre-fire dage udsendte hun en erklæring, hvor hun roste de soldater, der gennemførte denne operation, men det var langt fra at råbe »hurra« over det hele.

Det ser altså ud til, at hun ikke var involveret i den indre kreds, der planlagde dette. Og det, man kunne kalde de neokonservative i Trump-administrationen, har for øjeblikket fået overtaget: Marco Rubio, Hegseth, viceadministrationschefen i Det Hvide Hus (Stephen Miller) og måske Ratcliffe.

Der er nogle, der er meget kritiske over for Ratcliffe, og nogle amerikanske kolumnister har udtrykt stor mistillid til ham. Men det ser ud til, at præsident Trump igen er under de neokonservatives kontrol.

Om det vil vare ved? Man kan håbe, at det – med de mange ændringer i Trumps holdninger – kan være forbi igen i morgen. Men lige nu ser det sådan ud.

Nogen har lige sendt en kommentar om Rubio, som de nu kalder *vicekongen af Venezuela*, og som siger, at man bør se på

den rolle, den zionistiske milliardær Paul Singer spillede. Han var en stor tilhænger af Rubio som præsident i 2015. Så det vil vi se nærmere på.

Der er endnu et spørgsmål til dig, Helga. Den Internationale Fredskoalition udsendte for to dage siden en erklæring, hvor de opfordrede til en mobilisering for at kræve, at de amerikanske mellemdistancemissiler ikke placeres i Tyskland til sommer. Spørgsmålet er, hvorfor denne udstationering er så vigtig. Det var Biden, der pressede på for det. Vil Trump gå med til det, eller hvad kan man gøre for at ændre politikken?

Som du siger, blev dette gennemført af Biden, og Scholz, den tidligere kansler i Tyskland, deltog i NATO-topmødet i Washington uden nogen diskussion med det tyske parlament, den tyske offentlighed, de tyske kommentatorer – ingenting. Scholz var bare enig med Biden om at placere disse missiler i Tyskland.

Husk, at dette var det store spørgsmål i begyndelsen af 1980'erne med Pershing II'erne og SS-20'erne, hvor alle disse våbensystemer – fra Warszawa-pagten og fra NATO – hele tiden var på *launch on warning*. Det vil sige, at advarselstiden ville have været omkring tre, fire, fem, seks minutter, hvilket naturligvis er alt for kort. Derfor var faren for en utilsigtet atomkrig tydelig i mange menneskers bevidsthed.

Helmut Schmidt, der var kansler på det tidspunkt, kom gentagne gange ud og sagde, at vi var på randen af Tredje Verdenskrig. Der var hundredtusinder af mennesker i gaderne. Og det var en medvirkende årsag til, at man dengang blev enige om INF-traktaten, der forbød stationering af mellemdistancemissiler – en traktat, som desværre blev ophævet i 2019 af præsident Trump.

Men allerede i 2021 blev 56th Artillery Command genoprettet i Wiesbaden. Denne kommando skal angiveligt stå for installationen af disse missiler. Og disse missiler er af

forskellige typer. Den værste, efter min mening, er Dark Eagle, som i sidste ende vil kunne flyve 2.700 kilometer, hvilket betyder langt, langt ud over Moskva, dybt ind i Ruslands territorium.

Og i betragtning af, at alle disse våbensystemer er atomvåbenkompatible – de siges at være konventionelle, men de er atomvåbenkompatible – må Rusland antage, at de er atombevæbnede. De kan ikke løbe risikoen ved at antage, at de er konventionelle, for hvad hvis de i virkeligheden er atomvåben?

Dette ville gøre faren for en optrapning til en absolut topprioritet. I det øjeblik disse missiler bliver installeret i Tyskland, vil Tyskland være et primært mål for et angreb. Tyskland ville være det første mål. Og hvis det kommer til en optrapning, ville Tyskland forsvinde fra kortet.

Jeg tror, det er derfor, IPC diskuterede dette på det seneste møde. Der var en meget vigtig forfatter, som har skrevet mange bøger om emnet, Wolfgang Effenberger. Ud af dette møde kom der enighed om, at vi – i denne nuværende, ekstremt spændte strategiske kontekst, som er meget værre end i begyndelsen af 1980'erne – vil iværksætte en kampagne for at indsamle underskrifter.

Så hvis I, vores seere, er enige i, at disse missiler ikke bør placeres, så skriv venligst under og send appellen videre. Appellen er i øvrigt rettet til det amerikanske folk. Oprindeligt skulle den sendes til præsident Trump, men efter hans angreb på Venezuela virkede det ikke, som om han var den rette adressat.

Derfor er appellen rettet til det amerikanske folk, som er suverænt i henhold til forfatningen, samt til Trump og Kongressen. Jeg tror, det er et spørgsmål for det amerikanske folk generelt, som trods alt i år fejrer 250-året for Den Amerikanske Frihedskrig.

Dette er forhåbentlig en anledning for folk til at minde sig selv om, hvad målet var for den unge amerikanske republik. Den amerikanske uafhængighedskrig var den første antikoloniale krig i historien. Hvis Amerika vendte tilbage til denne tradition og indså, at den blev ført mod Det Britiske Imperium, kunne det være meget frugtbart med hensyn til at afklare, hvilke principper der gælder for en republik, der er dedikeret til det fælles gode – som det fremgår af forfatningen, og af forfatningens præambel.

Og naturligvis må John Quincy Adams' udenrigspolitik ses som en del af dette: at det ikke er USA's formål at rejse til udlandet og jage udenlandske monstre, men at varetage det fælles bedste for sit eget folk.

Jeg synes derfor, at dette er en meget vigtig lejlighed til at fejre 250-årsdagen ved at omstøde denne beslutning. Forhåbentlig får vi mange underskrifter, og forhåbentlig kan denne beslutning blive omstødt.

Du kan finde erklæringen fra Den Internationale Fredskoalition på SchillerInstitute.com. Læs den, underskriv den og send den videre.

Nu vi taler om det, så er der på fredag endnu et møde i Den Internationale Fredskoalition. Hvad er dagsordenen for det møde?

Jeg tror, vi helt sikkert vil diskutere implikationerne af det, der sker omkring Venezuela, faren for flere angreb i Mexico, Cuba og Colombia, Grønlandsspørgsmålet og hvordan Europa ser ud. Vi vil som sædvanlig invitere førende eksperter til mødet.

Men jeg kan allerede nu meddele, at EIR – *Executive Intelligence Review* – sandsynligvis i begyndelsen af ugen, måske allerede på mandag, vil afholde et ekstraordinært krisemøde på grund af sammenbruddet af folkeretten. Her vil man diskutere behovet for at afhjælpe situationen og vende

tilbage til et styresystem baseret på folkeretten, sammen med højtstående repræsentanter fra forskellige lande.

Dette møde vil være et krisemøde og vil resultere i en erklæring, som derefter kan bruges til yderligere organisering. Jeg kan allerede fortælle jer, at sammensætningen af deltagere vil være *top, top*.

Vi har afholdt lignende krisemøder om Beringssøen i forbindelse med Anchorage-mødet. Vi havde også et sådant møde for et par uger siden om Venezuela, da det blev klart, at det kom på dagsordenen.

Så gå ikke glip af at kigge på vores hjemmeside. Deltag i disse møder, for det er her, modstanden mod unilateralisme og forsvaret for international lov vil blive organiseret.

Denne uges IPC-møde vil finde sted fredag kl. 11.00 østkysttid.

Nå, Helga, mange tak. Vi har været igennem en masse, og jeg håber, at dette har skabt lidt klarhed. Jeg tror, der vil komme flere overraskelser i løbet af de næste dage, og folk bør henvende sig til *Executive Intelligence Review* og Schiller Instituttet for at holde sig ajour.

Så vi ses senere. Indtil fredag, håber jeg.